

Alpské čtyřtisícovky XII.

Piz Bernina (4049 m): Jedinečný vrchol Východních Alp

Nejvyšší vrchol švýcarského kantonu Graubünden má mezi čtyřtisícovkami zcela výjimečnou pozici. Stojí daleko od ostatních, osamoceně, a přesto, nebo právě proto, se těší velké popularitě. Není se ale čemu divit. Pro mnohé Evropany, včetně nás, je to nejbližší hora převyšující 4 kilometry. A navíc na ní vede elegantní bělostný hřeben, superlativou ověňčený Blancograt.

Labyrintem k vrcholu

Na úvod si dovolím krátké gramatické okénko. Byť se většinou hovoří o „té“ Bernině, mělo by se správně říkat „ten“ Bernina, protože mužský rod používali již staří Římané. Ať už si vyberete jakoukoliv variantu, hora je to překrásná a její okolí velkolepé. Existují v zásadě dva směry, jak se na ni dostat. Jeden je z jihu, druhý ze severu, přičemž u jižní varianty si lze vybrat z několika možností nástupu. Prvovýstupci však zvolili ještě jinou, dnes již nevyužívanou linii. V září roku 1850 vyrazili z hostince Bernina nad Pontresinou a stoupali dlouhým údolím po ledovci Morteratsch, kolem míst, kde stojí dnešní chata Boval. Až potud se nejedná o žádnou výjimečnou trasu. Dodnes ji v jarních měsících využívají skialpinisté. Poté se ale Johann Coaz, Jon Coaz a Lorenz Ragut Tschanner začali proplétat nepříjemnou částí zvanou přílehavě „Labyrint“ a propracovali se s nemalými obtížemi až na východní hřeben Piz Bernina nad sedlem Pos. Odtud úspěšně vystoupili na vrchol. Odbýjela právě šestá večerní a jim trvalo dalších 8 hodin, než se dostali po stejné cestě zpět. Zvládnout oba úseky, nahoru i dolů, v jednom dni a bez lyží je obdivuhodné, nemluvě o prvovýstupu.

Dubnový výstup na sněžnicích v expedičním stylu.

Za vhodných podmínek lze z vrcholu sestoupit i po ledovci a vyhnout se hřebeni Spalla.

Skialpová túra koncem května s velkolepou kulisou Piz Bernina. Uprostřed hřeben Spalla.